

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 18 december 1997

Mål T-142/95

Jean-Louis Delvaux
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tjänstemän — Befordran — Jämförande bedömning av meriter — Betygsrapport
— Motivering — Identiska karriärförhållanden — Diskriminering på grund av
nationalitet”

Fullständig text på franska II - 1247

Saken: Talan för det första om ogiltigförklaring av två av kommissionens beslut, publicerade i *Informations administratives* nr 858 av den 2 september 1994 och nr 859 av den 8 september 1994, på grund av att sökandens namn inte hade upptagits vare sig på förteckningen över de tjänstemän som bedömdes som mest förtjänta av en befordran till lönegrad LA 4 eller på förteckningen över de tjänstemän som befordrades till lönegrad LA 4 med avseende på verksamhetsåret 1994, för det andra om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 3 april 1995 om avslag på sökandens klagomål och, för det tredje, om förpliktande för svaranden att betala ett skadestånd på 100 000 BFR i ersättning för den ideella skada som sökanden hade lidit till följd av oriktigheter under befordringsförfarandet.

Utgång: Ogillande.

Resumé av domen

Vid befodringsförfarandet för år 1994 var sökanden tjänsteman i lönegrad LA 5 vid kommissionens översättningstjänst. Denna är uppdelad i sju ämnesgrupper. Var och en av ämnesgrupperna innehåller nio språkenheter, en för varje officiellt språk i gemenskapen. Sökanden, som är danskspråkig och av dansk nationalitet, arbetar vid ämnesgrupp E vid den danska språkenheten. Denna grupp är specialiserad på området teknologi, energi, industri, miljö och transport.

Vid befodringsförfarandet för år 1994 fanns sökanden med på förteckningen över tjänstemän som kunde befodras till lönegrad LA 4.

På grundval av denna förteckning över tjänstemän som kunde befodras upprättade cheferna för de danska språkenheterna en alfabetisk förteckning över de tjänstemän som föreslogs för befodran på grundval av en rangordning uttryckt med sifferuppgifter (förteckning uppdelad efter språk), där sökanden inte fanns med.

Under ett möte mellan generaldirektören för översättningstjänsten och företrädare för personalen föreslog en av dessa företrädare att sökanden skulle upptas på förteckningen över tjänstemän som skulle föreslås för befodran. En annan företrädare för personalen avgav då negativa synpunkter på sökandens språkliga kvalifikationer.

Under ordförandeskap av generaldirektören för översättningstjänsten upprättade direktörerna för ämnesgrupperna sedan gemensamt en förteckning över föreslagna tjänstemän i meritordning. Sedan godkändes denna förteckning av generaldirektören för översättningstjänsten, som sände den till de olika befordringskommittéerna. Dessa förslag på befordringar publicerades i *Informations administratives* nr 845 av den 11 maj 1994.

Då sökanden inte fanns med på den publicerade förteckningen, sände han den 16 maj 1994 en skrivelse till ordföranden för befordringskommittén, Williamson, där han begärde att ordföranden skulle ompröva hans ärende och ta upp honom på denna förteckning. Genom meddelande av den 25 oktober 1994 svarade Williamson sökanden att den begränsade partssammansatta gruppen med ansvar för denna typ av ansökningar inte fann anledning att rekommendera befordringskommittén för tjänstekategori LA att den skulle avge ett positivt svar.

Under tiden upprättade de olika befordringskommittéerna, på grundval av förslagen från kommissionens alla generaldirektorat, förslag till förteckningar över de tjänstemän som ansågs mest välförtjänta av befordran. Dessa förslag till förteckningar översändes därefter till tillsättningsmyndigheten, som, på enhällig rekommendation från befordringskommittéerna, antog förteckningen över de mest välförtjänta tjänstemännen. Denna förteckning, på vilken sökandens namn inte heller fanns med, publicerades i *Informations administratives* nr 858 av den 2 september 1994.

På grundval av sistnämnda förteckning valde tillsättningsmyndigheten ut de tjänstemän som den önskade befordra under befordringsförfarandet för budgetåret 1994. Förteckningen över befordrade tjänstemän, vari sökanden inte fanns med, publicerades i *Informations administratives* nr 859 av den 8 september 1994.

Den 1 december 1994 anförde sökanden klagomål enligt artikel 90.2 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (tjänsteföreskrifterna) mot de kommissionsbeslut som hade publicerats i *Informations administratives* nr 858 och 859. Den 3 april 1995 avslogs detta klagomål uttryckligt.

Till följd av sökandens ansökan av den 6 juni 1995 föredrog den begränsade partssammansatta gruppen med ansvar för prövning av klagomål det aktuella fallet för befodringskommittén. Genom meddelande från Williamson, daterat den 20 september 1995, underrättades sökanden om avslaget på hans klagomål.

Prövning i sak

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 45.1 (jämförelse av kvalifikationer) och artikel 26 (uppgifter som skall finnas med i personalakten) i tjänsteföreskrifterna

Den första grundens första del: Åsidosättande av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna (jämförelse av kvalifikationer)

– Den första anmärkningen i den första grundens första del (frånvaro av jämförelse av sökandens samtliga kvalifikationer)

Tillsättningsmyndigheten har enligt tjänsteföreskrifterna rätt att, vid beslut om befordran, göra ett val på grundval av en jämförelse av de befodringsbara kandidaternas kvalifikationer enligt den metod som den finner mest lämplig. Eftersom tillsättningsmyndigheten har ett mycket stort utrymme för eget skön, skall gemenskapsdomstolarna endast pröva huruvida administrationen, med beaktande av de överväganden som den lagt till grund för sin bedömning, har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt. Förstainstansrätten kan således inte göra en egen prövning av de sökandes

kvalifikationer och meriter som ersätter tillsättningsmyndighetens bedömning (punkterna 37 och 38).

Hänvisning till domstolen den 1 juli 1976, 62/75, De Wind mot kommissionen, Rec. 1976, s. 1167, punkt 17; domstolen den 21 april 1983, 282/81, Ragusa mot kommissionen, Rec. 1983, s. 1245, punkt 9; förstainstansrätten den 30 januari 1992, T-25/90, Schönherr mot ESK, Rec. 1992, s. II-63, punkt 20; förstainstansrätten den 25 februari 1992, T-11/91, Schloh mot rådet, Rec. 1992, s. II-203, punkt 51; förstainstansrätten den 10 juli 1992, T-53/91, Mergen mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-2041, punkt 33; förstainstansrätten den 6 juni 1996, T-262/94, Baiwir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-739, punkterna 65 och 66

Tjänsteföreskrifterna ger ingen rätt till befordran, inte ens för tjänstemän som uppfyller samtliga villkor för att kunna befordras (punkt 39).

Hänvisning till förstainstansrätten den 9 februari 1994, T-3/92, Latham mot kommissionen, RecFP 1994, s. II-83, punkt 50; förstainstansrätten den 30 november 1995, T-507/93, Branco mot revisionsrätten, REGP 1995, s. II-797, punkt 28; Baiwir mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 67

Förstainstansrätten anmärkte för det första, vad avser svarandeinstitutionens bedömningsmetod i det aktuella fallet, att nämnda metod innebar en dubbel jämförelse av kvalifikationerna för de tjänstemän som kunde befordras, nämligen dels en jämförelse inom deras språkenhet och deras generaldirektorat, dels en jämförelse vid befordringskommittén och tillsättningsmyndigheten. En förberedande granskning av handlingarna avseende de tjänstemän som kan komma i fråga för en befordran vid de olika generaldirektorat vid kommissionen där de tjänstgör är inte av sådan art att den hindrar en jämförelse av tjänstemännens kvalifikationer, såsom avses i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, utan främjar tvärtom principen om god förvaltning (punkt 41).

Hänvisning till förstainstansrätten den 13 juli 1995, T-557/93, Rasmussen mot kommissionen, REGP 1995, s. II-603, punkterna 21 och 22; förstainstansrätten den 19 september 1996, T-386/94, Allo mot kommissionen, REGP 1996, s. II-1161, punkt 31

Förstainstansrätten anförde för det andra att enhetscheferna spelar en viktig roll vid jämförelsen av kvalifikationer, eftersom de bäst känner till kapaciteten hos de tjänstemän som arbetar vid deras enhet. Ett första urval som utförs av enhetscheferna, följt av en ny prövning av de befordringsbara kandidaternas kvalifikationer, vilken utförs av generaldirektören (med särskilt beaktande av översättningstjänstens organisation och struktur), kan enligt förstainstansrätten fungera som en god grund för en jämförelse av kandidaternas kvalifikationer. Förstainstansrätten anmärkte att de förteckningar som upprättas av enhetscheferna i princip endast är förberedande (punkterna 42 och 43).

Förstainstansrätten fann för det tredje att sökanden inte hade visat på vilket sätt frånvaron av en personalföreträdare vid enhetschefernas möten utgjorde ett åsidosättande av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna, med beaktande av att det ingenstans i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att en personalföreträdare skall närvara vid sådana möten (punkt 44).

Hänvisning till Allo mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 35

Sökandens argument om ett åsidosättande av principen om lika möjligheter är knutna till den tredje grundens första del om åsidosättande av artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna och skall undersökas i det sammanhanget (punkt 45).

Förstainstansrätten fann att sökanden inte hade styrkt att det tillämpade förfarandet för jämförelse av kvalifikationer innebar ett åsidosättande av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna (punkt 46).

— Den andra anmärkningen i den första grundens första del (felaktig bedömning av sökandens och en befordrad tjänstemans respektive kvalifikationer)

Förstainstansrätten fann vid en genomgång av handlingarna i förvaltningsärendet att sökandens kvalifikationer var sämre än de befordrade tjänstemännens kvalifikationer, med undantag för tjänstemannen X:s (punkt 49).

Förstainstansrätten ansåg att svaranden med rätta kunde anse att X:s kvalifikationer och sökandens kvalifikationer var likvärdiga. Skillnaden i kvalifikationer var nämligen marginell och tydde på intet sätt på att den ene var den andre överlägsen (punkt 52).

I fall då två tjänstemän har likvärdiga kvalifikationer, utgör tjänsteåren endast ett bedömningskriterium bland flera, varför tillsättningsmyndigheten inte kunde klandras för att den hade föredragit att lägga större vikt vid kriteriet ålder än kriteriet tjänsteår (punkterna 53 och 54).

Hänvisning till domstolen den 24 mars 1983, 298/81, Colussi mot parlamentet, Rec. 1983, s. 1131, punkt 22; domstolen den 14 juli 1983, 9/82, Øhrgaard och Delvaux mot kommissionen, Rec. 1983, s. 2379, punkt 19; domstolen den 17 januari 1989, 293/87, Vainker mot parlamentet, Rec. 1989, s. 23, punkt 16

Förstainstansrätten fann att sökanden inte hade styrkt att svaranden hade gjort sig skyldig till felaktig bedömning eller maktmissbruk vid jämförelsen av kvalifikationerna (punkt 55).

Den första grundens andra del (sökandens arbete utanför enheten har inte beaktats)

I sökandens betygsrapporter för perioderna den 1 juli 1989–30 juni 1991 respektive den 1 juli 1991–30 juni 1993 beskrivs uttryckligen hans arbete utanför enheten. Betygsrapport skall upprättas av varje berörd tjänstemans respektive överordnade. Chefen för sökandens enhet kände således till sökandens omnämnda arbete samt bedömningen av detsamma. Det fanns enligt förstainstansrätten inga tecken på att sökandens arbete utanför enheten inte hade beaktats vid jämförelsen av kvalifikationerna eller särskilt vid upprättandet av förteckningen över de tjänstemän som föreslogs för befordran (punkterna 58 och 59).

Den första grundens tredje del: Åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna (frånvaro av uppgifter som skall finnas med i personalakten)

Syftet med artiklarna 26 och 43 i tjänsteföreskrifterna är att säkerställa varje tjänstemans rätt till försvar, genom att se till att beslut som har fattats av tillsättningsmyndigheten och som påverkar hans administrativa ställning och hans karriär inte grundas på utlåtanden om hans uppförande som inte finns omnämnda i hans personalakt. Ett beslut som grundas på sådana uppgifter strider mot garantierna i tjänsteföreskrifterna och skall ogiltigförklaras på grund av att det kommit till stånd på grundval av ett rättsstridigt förfarande (punkt 69).

Hänvisning till domstolen den 3 februari 1971, 21/70, Rittweger mot kommissionen, Rec. 1971, s. 7, punkt 29–41; domstolen den 12 februari 1987, 233/85, Bonino mot kommissionen, Rec. 1987, s. 739, punkt 11; förstainstansrätten den 5 december 1990, T-82/89, Marcato mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-735, punkt 78; förstainstansrätten den 30 november 1993, T-78/92, Perakis mot parlamentet, Rec. 1993, s. II-1299, punkt 27; förstainstansrätten den 9 februari 1994, T-109/92, Lacruz Bassols mot domstolen, RecFP 1994, s. II-105, punkt 68

Ovannämnda bestämmelser avser i princip inte yttranden från överordnade som har hörts inom ramen för ett befordringsförfarande. Sådana yttranden skall nämligen inte komma till de berörda tjänstemännens kännedom, i den mån de endast rör en jämförelse av deras kvalifikationer och meriter, grundad på sakomständigheter som nämns i deras personalakter, eller om de har delgivits de berörda, och de berörda således redan har beretts tillfälle att yttra sig. Dessa yttranden från överordnade är ett uttryck för administrationens utrymme för eget skön i frågan och omfattas inte av reglerna i artikel 26, vilka har till syfte att säkerställa tjänstemännens rätt till försvar utan syftar till att ge administrationen möjlighet att fatta sitt beslut på grundval av ett fullgott beslutsunderlag (punkt 70).

Hänvisning till Perakis mot parlamentet, nämnd ovan, punkt 28; Lacruz Bassols mot domstolen, nämnd ovan, punkt 69

Så är emellertid inte fallet om yttrandena även, förutom bedömningar på grundval av jämförelsen av kvalifikationer, innehåller uppgifter om en kandidats kompetens, prestationsförmåga och uppförande och dessa uppgifter inte tidigare har införts i hans personalakt. I ett sådant fall är administrationen enligt artikel 26 i tjänsteföreskrifterna skyldig att införa dessa uppgifter i den berördes personalakt. Förhållandet att sådana uppgifter inte har delgivits den berörde tjänstemannen, så att han kan yttra sig över dem, kan inte utgöra grund för ogiltigförklaring av ett beslut om avslag på hans kandidatur till en tjänst och av ett beslut att utse en annan kandidat till tjänsten i fråga annat än om de har varit avgörande för tillsättningsmyndighetens beslut (punkterna 71 och 72).

Hänvisning till Rittweger mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 35; domstolen den 28 juni 1972, 88/71, Brasseur mot parlamentet, Rec. 1972, s. 499, punkt 18; Bonino mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 13; Perakis mot parlamentet, nämnd ovan, punkt 29

Förstainstansrätten fann det styrkt att en företrädare för personalen i förevarande fall hade avgivit ett negativt yttrande om sökandens språkkunskaper vid ett förberedande möte för utarbetande av förslag till befordringar, vilket hölls mellan

generaldirektören och olika personalföreträdare. De uppgifter som detta yttrande grundades på hade inte heller införts i sökandens personalakt eller kommit till hans kännedom innan de omtvistade besluten fattades (punkt 73).

Förstainstansrätten fann det emellertid inte på något sätt styrkt att svaranden, när den fattade de omtvistade besluten, hade påverkats på ett avgörande sätt av de negativa kommentarerna från en personalföreträdare vid ett möte mellan personalföreträdare och generaldirektören. Förstainstansrätten fann således att det inte fanns grund för att i förevarande fall tro att de uppgifter som låg bakom denna kritiska kommentar, och som inte hade kommit till sökandens kännedom innan de omtvistade besluten fattades, hade påverkat beslutens innehåll (punkterna 77 och 78).

Den andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 25.2 i tjänsteföreskrifterna

Även om tillsättningsmyndigheten inte, enligt ordalydelsen i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, är skyldig att motivera beslut om befordran, särskilt avseende tjänstemän som inte har befordrats, är den däremot skyldig att motivera sitt beslut om avslag på ett klagomål som en icke befordrad tjänsteman har anfört enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. Denna skyldighet att, åtminstone vid beslut om avslag på ett klagomål, motivera ett ifrågasatt beslut om befordran har till syfte dels att ge den berörde nödvändiga upplysningar för att kunna avgöra om beslutet som går honom emot är välgrundat eller inte och om det finns anledning för honom att väcka talan vid förstainstansrätten, dels att ge denna möjlighet att göra en prövning av beslutet om befordran. Eftersom befordringar och förflyttningar bestäms enligt eget val, räcker det att motiveringen av ett avslag på ett klagomål rör frågan huruvida de lagliga villkoren för att ett förfarande enligt tjänsteföreskrifterna skall anses regelmässigt är uppfyllda (punkterna 83 och 84).

Hänvisning till domstolen den 30 oktober 1974, 188/73, Grassi mot rådet, Rec. 1974, s. 1099, punkt 12; domstolen den 16 december 1987, 111/86, Delauche mot kommissionen, Rec. 1987, s. 5345, punkt 13; Mergen mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 40; förstainstansrättens 3 mars 1993, T-25/92, Vela Palacios mot ESK, Rec. 1992, s. II-201, punkt 22; domstolen den 9 december 1993, C-115/92 P, parlamentet mot Volger, Rec. 1993, s. I-6549, punkt 22;

förstainstansrättenden 19 september 1996, T-158/94, Brunagel mot parlamentet, REGP 1996, s. II-1131, punkt 107; förstainstansrätten den 12 juni 1997, T-237/95, Carbajo Ferrero mot parlamentet, REGP 1997, s. II-429, punkt 82

Förstainstansrätten fann att kommissionen i skrivelsen av den 5 april 1995 om avslag på sökandens klagomål i lagens mening hade angivit tillräckliga skäl till varför sökanden inte fanns med på den omtvistade förteckningen över tjänstemän som föreslogs för befordran (punkterna 85 och 86).

Den tredje grunden: Åsidosättande av artiklarna 5.3 och 27 i tjänsteföreskrifterna (åsidosättande av principen om lika möjligheter och av icke-diskrimineringsprincipen)

Den tredje grundens första del: Åsidosättande av artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna och av icke-diskrimineringsprincipen

Enligt de allmängiltiga principerna om likabehandling och icke-diskriminering skall jämförbara situationer inte behandlas olika, såvitt det inte finns objektiva skäl för särbehandling. Förstainstansrätten fann att eftersom samtliga översättare vid svarandeinstitutionens översättningstjänst, vars arbetsuppgifter består i översättning från ett eller flera källspråk till ett målspråk, befinner sig i jämförbara situationer, innebär förfarandet med ett första urval inom språkenheterna, följt av en ny prövning av detta urval, med beaktande av befordringsbara tjänstemän inom hela översättningstjänsten, inte ett åsidosättande av artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna eller av icke-diskrimineringsprincipen (punkt 94–96).

Hänvisning till Lacruz Bassols mot domstolen, nämnd ovan, punkt 87

Den tredje grundens andra del: Åsidosättande av artikel 27 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna (diskriminering på grund av nationalitet)

I artikel 7 jämförd med artikel 27 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att vid rekrytering, befordran och förflyttning av en institutions tjänstemän skall institutionen dels ta hänsyn till tjänstens intresse utan hänsyn till nationalitet, dels säkerställa en rekrytering över största möjliga geografiska område bland medborgarna i gemenskapernas medlemsstater (punkt 102).

Hänvisning till domstolen den 30 juni 1983, 85/82, Schloh mot rådet, Rec. 1983, s. 2105, punkt 26; förstainstansrätten den 18 mars 1997, T-178/95 och T-179/95, Picciolo och Caló mot Regionkommittén, REGP 1997, s. II-155, punkt 66

Förstainstansrätten fann inget som tydde på en diskriminering på grund av nationalitet eller födelseort (punkt 103).

Skadeståndsyrkandet

Gemenskapens skadeståndsansvar villkoras av att ett antal förutsättningar samtidigt är uppfyllda med avseende på rättsstridigheten i det handlande som institutionerna klandras för, om skadan är verklig och om det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan. Ett yrkande som en tjänsteman har framställt för att få ersättning för den skada som han påstår sig ha lidit till följd av ett handlande från administrationen, varigenom han har berövats en möjlighet att befordras, skall ogillas, då det inte har visats att detta handlande var rättsstridigt. Förstainstansrätten fann i förevarande fall att svaranden inte kunde klandras för något rättsstridigt handlande (punkterna 109 och 110).

Hänvisning till Latham mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 66; förstainstansrätten den 9 februari 1994, T-82/91, Latham mot kommissionen, RecFP 1994, s. II-61, punkt 75;

förstainstansrätten den 21 februari 1995, T-506/93, Moat mot kommissionen, REGP 1995, s. II-147, punkt 46–49; förstainstansrättens 6 juli 1995, T-36/93, Ojha mot kommissionen, REGP 1995, s. II-497, punkt 130; förstainstansrättens 18 mars 1997, T-35/96, Rasmussen mot kommissionen, REGP 1997, s. II-187, punkt 82

Domslut:

Talan ogillas.